

næst, at da Søtillægsloven udkom ifjor uden en saadan Bestemmelse, men blot indeholdende, hvad der staaer nævnt i første Punktum, var det ogsaa i denne Henseende rigtigst at lade det sidste Punktum gaae ud. Mindretallet derimod, hvortil jeg hører, har troet, at disse Grunde ingenlunde ere tilstrækkelige til at motivere en Forandring i, hvad vi vedtoge ifjor her, og hvad Krigsministeren iøvrigt selv foreslaaer. Vel vil der i det Tilfælde, at § 19 uforandret bliver vedtagen, komme nogen Ulighed tilstede mellem de to Love, men deels maa det ikke oversees, at vi ifjor tildeels paa Grund af Mangel paa Tid lode den Forandring, som Landstinget havde tilføiet til Søtillægslovsforslaget, gaae for at faae Loven ud, og dernæst maa det ogsaa erindres, at dette Forslag angaaer langt flere Tilfælde, altsaa vil have langt mere praktisk Betydning end den tilsvarende Bestemmelse i Søtillægsloven. Denne Uoverensstemmelse kan Mindretallet saaledes ikke tillægge nogen Vægt, hvorimod Mindretallet maa holde paa Lovforslagets Bestemmelse som den i administrativ Henseende hensigtsmæssige — thi det er jo egentlig den eneste Grund, man kan anføre derfor; det er ikke Tanken at forringe Embedsmændenes retslige Stilling, og det vil utvivlsomt heller ikke blive Følgen — det er utvivlsomt ikke besparende at have en saadan Bestemmelse, thi naar det ligger under Ministerens Ansvar at være overste Domstol, vil han i de fleste Tilfælde, hvor der er nogen Tvivl, afhjøre Sagen til Fordeel for Bedkommende, hvorimod, naar Bedkommende har Udgang til Domstolene, følger Ministeren langt roligere sit eget individuelle Etjøn. Det er saaledes ikke af Besparelshensyn, at denne Bestemmelse kan anbefales, ligesaa lidt som den bør anbefales derved, men det er af reent praktiske, administrative Hensyn. Af disse Grunde har Mindretallet troet, at man burde lade denne Bestemmelse staae. Dermed har jeg gjort Rede for de stillede Forslag, og da Forhandlingerne om denne Sag iøvrigt maae ligge den største Deel af de ærede Herrer i temmelig nær Erindring, skal jeg ikke for Dieblicket opholde mig videre ved Sagen.

Thorup: Naar jeg her paa dette Sa-

gens Standpunkt har forlangt Ordet, er det nærmest for at klare overfor det høitærede Thing min Stilling i Udvalget til den Sag, som her foreligger. De ærede Medlemmer ville see af den afgivne Betænkning, at jeg ikke har kunnet følge Fleertallet i den foreslaaede Forandring af § 10; men før jeg gaaer over dertil, skal jeg omtale § 15. Jeg billiger meget, at den høitærede Krigsminister har forlangt disse Penge til sine Undergivne; dette finder jeg ganske i sin Orden, men paa den anden Side kan jeg dog ikke billige det, thi jeg troer, at disse yngre Officerer nok kunne leve i Leirtiden med 9 Mk. å 2 Rd. daglig uden at stifte Gjæld, og dog leve anstændig efter deres Stand og Stilling. Jeg har saaledes ikke kunnet følge det ærede Fleertal med Hensyn til den foreslaaede Tilføining til § 10. Der er væsentlig to Grunde, hvorfor jeg ikke kan følge med Fleertallet. Den første er den, at det forekommer mig uhenigtsmæssigt og upassende i en Lov som denne at sige og bestemme, at de ældre Officerer med Hensyn til deres Lønningstillæg i Leirtiden skulle betragtes som paa Cantonnementsfod, og at derimod de yngre Officerer med Hensyn til deres Lønningstillæg i Leirtiden skulle betragtes som værende paa Feltfod. Vi kunde efter min Mening ligesaa godt forhøje deres Cantonnementstillæg, isald det havde været fornødent. Dette er den ene Grund. Den anden Grund er den, som jeg før omtalte, at jeg troer, at disse yngre Officerer, som for en stor Deel ere faste Officerer, og som alligevel ligge i Tjeneste, med et maanedligt Tillæg af 5 Rd. nok kunne leve i Leiren efter de Forhold, vi nu for Tiden have. Vi have jo i § 10 tillagt dem en maanedlig Forhøielse af 3 Rd., imod hvad der ved Finantsloven er forlangt til disse Officerer, og jeg synes, at vi kunde blive staaende derved. Man vil maaſkee sige, at det ikke har Stort at betyde, om vi ogsaa give dette Tillæg, thi Loven bliver snart revideret. Ja, det er meget sandt; men vi have i de andre Lønningsslove, der ere behandlede her i Thinget, seet Exempler paa, at naar vi først have taget Bestemmelse om et høiere Tillæg, ville vi vanskelig komme bort derfra, og jeg finder derfor ikke, at vi i dette Dieblisk skulde gjøre